

SÁNTA MIRIÁM

Schengen negyedik hangja

Fernando Pessoa *Lisbon revisited* című versére

I.

Semmi nem fűz semmihez.

Ötven dolgot akarok egyszerre.

Furcsa nyugodtság telepszik mindenre,
eddig is így volt, mi lehet hát ennél rosszabb.

Újból megtanulni olvasni és írni, mint a gyerekek,
akik most még kisebb helyen tartják kezükben
görcsösen a ceruzát, hogy betűiket sosem találkozó
párhuzamosok közé szorítsák. Lógunk a semmiben,
ami hozzáfűz a hirtelen véget érő füzetlap
méltóságához – éles fehérség, szikrázó por
az asztalra vetülő napfényben. Vágyakozni
tanulok az után, ami körülvesz. Vajon meddig
lesz elég a pénzem? Bennem soha meg nem szűnő
ezer, kétezer kilométerek.

II.

A testi mohóság remegésével

Vágyakozom, nem is tudom, mire –

*Egész határozottan, valami meg nem határozottra,
határozatlan ideig lezárt határokra. Csak állni
az átkelők között, sehol nem lenni, csak a közöttben.*

Kétezer-tíz, Elzász-Lotaringia rozsdás sorompói között csak pár másodperc alatt hajt át közönyösen a busz, kétezer-tizenkilenc, harmincöt fok, fél óra izzadás, Bors és Ártánd között, eddig is így volt. Mindannyian, akik láthatatlanul hordtuk maszkjainkat, belátunk saját fokhagymaszagú konyháinkba, kezünkben jogarrá szilárdul a fakanál és megtanulunk újból uralkodni afölött, amik vagyunk. Hisszük, hogy működik. Leeresztik a sorompót.

III.

*És legbelül, ott, ahol tovább álmodom, amit álmodtam,
A lélek végső mezein, ahol oktanul is emlékezem (...)
Távoli erdőségek útjain és csapásain,
Ahová odaképzeltam magam, anélkül, hogy egyetlen
egerészölyvvel viaskodó drón is követett volna,
tovább zümmög bennem a dongó a fellegvár
virágzó fáin közül. Ami egyszer túljut saját maszkjainkon,
észrevétlenül megül majd a testben, és kormányozni fog
rendelet nélkül, mint a szelek Európa felett.*

IV.

*Vagy mindnyájan az az Én vagyunk, akik itt voltam vagy akik voltunk,
a maszkok mögött és falak között számolva pénzt, napokat?
Az az én vagyunk-e, akik a repülőtereken ragadnak vagy azok,
akik átcsúsznak folyékony identitásukkal az ellenőrzéseken?
Az az én vagyunk-e, akik hazaszökünk azért, hogy kimehessünk,
vagy az, aki azért megy be, hogy maga elől szökhessen?*